

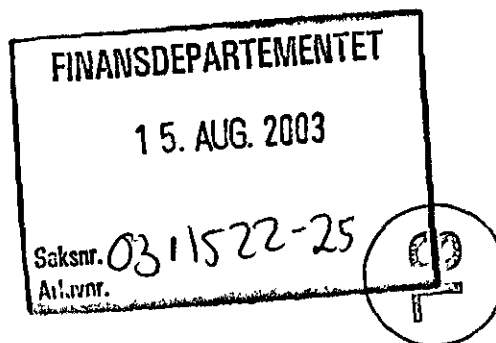

Norges
vassdrags- og
energidirektorat

NVE

NVE SIKKERHETSAVD.

Olje- og energidepartementet
Postboks 8148 Dep.
0033 OSLO

Middelthuns gate 29

Postboks 5091, Majorstua
0301 OSLO

Telefon 22 95 95 95
Telefaks: 22 95 90 00
E-post: nve@nve.no
Internett: www.nve.no

Vår dato: 15 08 2003

Vår ref.: NVE 200302238 aj/kirsten westgaard

Arkiv: 511.4/625

Deres dato: 3.6 2003

Deres ref.: FIN 03/131 SL tss/KR

Saksbehandler:

Kristin Flagstad

22 95 94 92

Org nr

NO 970 205 039 MVA

Bankkonto

7694 05 08971

Høring - forenkling av skatte- og konsesjonsregler knyttet til kraftnæringen

Vi viser til brev 3. juni 2003 med oversendelse av høringsnotat med utkast til forenklinger i skattereglene for kraftverk, samt omtale av enkelte problemstillinger knyttet til de konsesjonsbaserte reglene og kraftskattesystemet. Frist for å avgi høringsuttalelse er 8. august d å, men pga feneavviklingen er NVEs høringsfrist fredag 15. august d å.

I høringsnotatet kapittel 6 foreslår Finansdepartementet at den nedre grensen for å fastsette grunnrenteinntekt og naturressursskatt heves fra 1500 kVA til 5500 kVA. Bakgrunnen for forslaget er at Olje- og energidepartementet i forbindelse med høringen på odelstingsproposisjonen om forslag til endringer i industrikonsesjonsloven og vassdragsloven har foreslått å heve grensen for konsesjonsplikt ved erverv av eiendomsrett eller bruksrett til vannfall fra 1000 naturhestekrefter til 4000 naturhestekrefter. Dette forslaget vil isolert sett vil bidra til sterkere investeringsinsentiver. Videre er NVE enig i at en slik samordning i regelverket for mindre kraftverk vil være hensiktsmessig.

I høringsnotatet punkt 7.5 omtales reglene om fordeling av eiendomsskattegrunnlaget mellom kommuner i tilfeller hvor kraftproduksjonsanlegg ligger i flere kommuner. Finansdepartementet vurderer å foreslå at reglene om fordeling av skatt mellom kommuner i skatteloven § 18-7 gis tilsvarende anvendelse ved fordeling av eiendomsskatt mellom kommuner. Skattemessige forhold ligger prinsipielt utenfor NVEs ansvarsområde. Reglene om fordeling av skatt mellom kommunene i skatteloven § 18-7, bygger imidlertid på størrelser som beregnes av NVE og NVE berøres derfor av et eventuelt forslag.

I skatteloven § 18-7 er det gitt regler om fordeling av grunnlaget for formues- inntekts- og naturressursskatt mellom kommunene som er berørt av et kraftanlegg hvor reguleringsanlegget eller det opprinnelige vannfall ligger i andre kommuner enn selve kraftstasjonen. Prinsippene for fordelingsnøkklene mellom kommunene ble vedtatt ved lov av 19. juni 1964, og ble videreført da kraftskattereformen ble vedtatt i 1996. Etter ligningsloven § 8-5 skal de verdier som er nevnt i skatteloven § 18-7 første ledd bokstavene b og c og fordelingen av dem mellom kommunene fastsettes av Riksskattenemnda etter oppgave fra Norges vassdrags- og energidirektorat.

NVE har tidligere levert inn oppgaver som nevnt i ligningsloven § 8-5, men så vidt vi er kjent leverte NVE slike oppgaver sist i 1994. Dette skyldes antakelig at skattegrunnlagene har blitt fordelt etter

overgangsregelen i skatteloven § 18-7 femte ledd Det innebærer at NVE ikke har noe operativt system for å foreta beregninger som nevnt i skatteloven § 18-7 første til fjerde ledd

Fordelingsreglene etter skattelovens § 18-7 er nært beslektet med regelverket som NVE benytter for beregning og fordeling av konsesjonsavgifter og konsesjonskraft i henhold til vassdragsreguleringsloven og industrikonsesjonsloven. Begreper som vannføringsøkning og fallhøyde inngår eksempelvis i alle disse tre lovene, men selve definisjonene er ulike. I praksis betyr det at man må foreta en særskilt beregning av vannføringsøkningen for en konsesjon etter skatteloven, selv om det allerede foreligger beregninger av vannføringsøkning for denne konsesjonen både i henhold til vassdragsreguleringsloven og i henhold til industrikonsesjonsloven. Samordningsgevinstene ved eventuelt å skulle foreta beregninger av fordelingsnøklerne i § 18-7 i tillegg til beregningene av konsesjonsavgifter og konsesjonskraft, er med andre ord minimale.

Beregningsmetodene i skatteloven §18-7 er som nevnt nært beslektet med beregningsmetodene for konsesjonskraft og konsesjonsavgifter etter industrikonsesjonsloven og vassdragsreguleringsloven Disse beregningsmetodene er basert på prinsipper som er nedfelt i et nærmere 100 år gammelt lovverk som aldri har vært gjenstand for gjennomgripende modernisering eller forenkling. Det skjedde heller ikke i forbindelse med innføring av markedsbasert kraftomsetning etter energiloven av 1991 Dette er bakgrunnen for Ljøgodtutvalgets arbeid med å finne fram til ny metode for beregning av kraftgrunnlag for konsesjonsavgifter og konsesjonskraft, jf. omtalen i punkt 8.2 i høringsnotatet. Skattelovens beregningsmetode for vannføringsøkning er ikke vurdert i dette arbeidet selv om det trolig er beheftet med like store prinsipielle svakheter som beregningsmetodene etter industrikonsesjonsloven og vassdragsreguleringsloven.

Videre vil vi påpeke at i 2001/2002 gjennomførte NVE en intern prosess for å foreta forenklinger og standardiseringer i beregningsmetoden for kraftgrunnlag for konsesjonsavgifter og konsesjonskraft uten å foreta endringer i industrikonsesjonsloven eller vassdragsreguleringsloven. Dette har gitt betydelige gevinster. Skattelovens beregningsmetode har naturlig nok ikke vært omfattet av dette forenklingsarbeidet og forventes derfor å være enda mer arbeidskrevende

Siden beregningsmetoden etter skatteloven pr i dag ikke er operativ, er det vanskelig å gjøre konkrete anslag på hvor store ressurser en ny eventuell enhet for beregning etter skatteloven vil kreve Det er nærliggende å benytte den beslektede oppgaven med beregning og fordeling av konsesjonsavgifter og konsesjonskraft som referanse. Det siste året har det vært satt inn 6-7 årsverk på denne oppgaven Vi kan ikke regne med å komme å jour i forhold til etterslepet av gamle saker inneværende år, selv om dette er en høyt prioritert oppgave.

Eventuelle samordningsgevinster ved beregning av konsesjonsavgifter og konsesjonskraft er som nevnt minimale, og beregningsmetoden etter skatteloven er trolig minst lik komplisert som den metoden som allerede er i bruk. Dessuten representerer den totale eiendomsskatten et vesentlig større skattegrunnlag enn den årlige verdien konsesjonsavgifter og konsesjonskraft. Man må derfor forvente at mer ressurser vil gå med til behandling av henvendelser og klager i tilknytning til skattelovens beregningsmetode enn det som i dag er tilfelle for konsesjonsavgifter og konsesjonskraft. En eventuell ny enhet for beregning av fordelingsnøkler etter skatteloven vil derfor trolig kreve minst like store ressurser som i dag går med til beregning av konsesjonsavgifter og konsesjonskraft, selv når man er kommet over i driftsfasen av systemet

Fordeling av eiendomsskattegrunnlaget mellom kommunene etter skattelovens § 18-7 første til fjerde ledd vil trolig også innebære en reetableringsfase, det gamle regelverket må letes fram og gjennomgås kritisk, sannsynligvis også moderniseres og forenkles Videre må man trolig etablere et helt nytt sett med fordelingsnøkler. Ut fra erfaringene med metoden for fordeling av kraftgrunnlaget for

konsesjonsavgifter og konsesjonskraft mellom kommunene, krever dette arbeidet meget spesialisert kompetanse. Denne kompetansen forutsetter flere måneders intern opplæring i tillegg til høyere utdanning med real- eller naturvitenskaplig fagkrets. Selve reetableringsfasen vil derfor trolig representere den største ressursmessige utfordringen.

NVE har gitt merknader til høringsnotatet punkt 8.2 i brev 15. november 2002 med oversendelse av Ljøgodt-utvalgets rapport og NVEs innstilling i KTØ-notat nr.62/2002. Vi vil dessuten komme med ytterligere kommentarer til Olje- og energidepartementet vedrørende Ljøgodtutvalgets arbeid som svar på deres brev til NVE 26. juni 2003.

NVE støtter forslaget i høringsnotatet punkt 8.3 om samme pris på konsesjonskraft for konsesjoner gitt før 10. april 1959, som for konsesjoner gitt etter 10. april 1959. NVE viser til tidligere oversendte notater – KTV-notat 29/2002, KTØ-notat nr. 68/2002 og KTØ-notat nr. 12/2003.

NVE har gitt merknader til forslaget som er omtalt i høringsnotatet under punkt 8.5 i notat oversendt Olje- og energidepartementet i brev 10. april 2003.

Med hilsen

Kjell Otto Bjørnå
avdelingsdirektør

Steinar Parelus
fung. seksjonssjef